

Arrest

nr. 184 591 van 28 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.1.1. Inzake A.M.H.K. (verder: verzoeker):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en sjiitische Arabier van origine te zijn. U bent geboren op 3 september 1980 in de wijk Washash van de stad Bagdad. U bent gehuwd met (A.H.M.K.) (15/20685B, o.v.8.108.895). Samen kregen jullie een dochter. In 2003 studeerde u af van de lerarenopleiding en u opende vervolgens een kapsalon.

In 2006 begon u te werken voor het Iraakse leger. Tot 2012 of 2013 werkte u voor het bureau van de wapenopslag waarna u op de dienst lonen van de negende divisie werkte. U promoveerde tot de graad van korporaal.

In 2008, ten tijde van de gevechten tussen het Iraakse leger en de gewapende milities in Bagdad, trachtte een militielid, Hamid (A.), u te vermoorden. Hij werd evenwel tegengehouden door omstanders. Deze gebeurtenissen speelden zich achter uw rug af en werden niet door u opgemerkt. Pas zes maanden later vernam u over de moordpoging.

Op 1 augustus 2015 stond plots Hamid (A.) met drie tot vijf gemaskerde mannen aan uw deur. Ze eisten van u dat u de namen van de militieleden die ze u zouden bezorgen op de loonlijst van het leger zou plaatsen. Toen u dit weigerde, werd er een pistool tegen uw hoofd geplaatst en werd u met de dood bedreigd. Uw zwangere vrouw bezag de situatie, verloor het bewustzijn en viel van de trap. Uit hun lood gebracht door de val van uw vrouw vertrokken de mannen met de belofte om terug te keren. U bracht uw vrouw naar de dokter en vernam dat ze een miskraam had gekregen. U besloot Irak te verlaten en op 4 augustus 2015 nam u met uw gezin het vliegtuig naar Erbil vanwaar u verder reisde tot Europa. Op 19 augustus 2015 kwam u in België aan waar u zich dezelfde dag samen met uw echtgenote vluchteling verklaarde.

Na uw aankomst in België vernam u van uw familie in Irak dat ze een dreigbrief van de militie Kataib Hezbollah voor u ontvingen. Uw vader trachtte zonder succes een klacht in te dienen tegen Kataib Hezbollah.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u samen met uw echtgenote volgende stukken neer: de identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw dochter, de nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenote, uw badge van het Iraaks leger, uw woonkaart, uw stemkaart, de paspoorten van u, uw echtgenote en uw dochter, uw huwelijksakte, drie enveloppen, drie medische attesten over het herseninfarct van uw vader en een medisch dossier over de miskraam van uw echtgenote.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door sjiitische milities omdat u weigerde met hen samen te werken en vreest u door de Iraakse overheid gemarteld te worden en veroordeeld te worden tot een gevangenisstraf van vijf jaar voor desertie en het verlaten van het Iraaks grondgebied (CGVS p.7). U en uw echtgenote kunnen jullie vrees voor de sjiitische milities of jullie vrees voor de Iraakse overheid evenwel niet aantonen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat de verklaringen van u en uw vrouw over de militie die u vreest bij terugkeer naar Irak tegenstrijdig zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) lieten zowel u als uw vrouw optekenen dat jullie er vanuit gingen dat jullie met de militie Asaib Ahl Al Haq problemen kenden in Irak (DVZ vragenlijst punten 3.4 en 3.5; DVZ Vragenlijst Hanaa punten 3.4 en 3.5). Tijdens jullie gehoren op het CGVS komen jullie op die verklaringen terug. U beweert dat de dreigbrief die jullie familie ontving op 15 december 2015 jullie leerde dat Kataib Hezbollah jullie viseerde. Voor de ontvangst van deze dreigbrief wisten jullie niet tot welke militie de mannen behoorden die u benaderden en bedreigden (CGVS p.4). Als u en uw vrouw gewezen worden op jullie uitspraken bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de personen die jullie viseerden militieleden van Asaib Ahl Al Haq zouden zijn, schuiven jullie de schuld voor deze uitspraak af op de interviewer van de DVZ. Jullie verklaren dat de interviewer jullie vroeg of het de leden van Jash Al Mehdi of Asaib Ahl Al Haq waren, waarop jullie antwoordden dat jullie het niet wisten. Desalniettemin zou de interviewer Asaib Ahl Al Haq hebben neergeschreven (CGVS p.4,10; CGVS Hanaa p.3). Dit is geen aannemelijke verklaring. De ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken is een neutrale ambtenaar wiens taak erin bestaat uw interview integraal weer te geven. Dat de interviewer jullie verklaringen zou hebben verdraaid valt niet voor te stellen. Te meer daar jullie verklaringen aan het einde van het interview aan jullie werden voorgelezen (CGVS Vragenlijst punt 3.7). Eventuele fouten hadden jullie toen kunnen rechtzetten, hetgeen jullie nalieten te doen.

Bovendien bevestigden jullie aan het begin van het gehoor op het CGVS dat jullie interview bij de DVZ zonder problemen was verlopen (CGVS p.2; CGVS Hanaa p.2). De verklaringen jullie aflegden bij de DVZ en het CGVS moeten dan ook als zeer tegenstrijdig worden beschouwd: dat jullie de ene keer beweren dat jullie vervolgd werden door de ene militie en de andere keer dan weer stellen dat het een andere militie was die jullie vervolgde zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden, roept ernstige vraagtekens op bij jullie geloofwaardigheid. Bovendien moet er in jullie rechtzetting eveneens een tegenstrijdigheid opgemerkt worden. Waar u beweert dat het nu duidelijk is geworden dat Kataib Hezbollah jullie viseert, meent uw vrouw dat het na de dreigbrief geweten werd dat Asaib Ahl Al Haq jullie bedreigde (CGVS p.4; CGVS Hanaa p.3).

Als uw echtgenote gemeld wordt dat Kataib Hezbollah de afzender van de dreigbrief is, verklaart ze dat er verschillende organisaties zijn die tot Asaib Ahl Al Haq gerekend worden. Haar verklaring houdt geen steek: Asaib Ahl Al Haq en Kataib Hezbollah zijn twee duidelijk te onderscheiden milities, zoals blijkt uit

de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uw echtgenote voegt er ook aan toe dat de militie op documenten andere namen zetten dan wat er op de straat gezegd wordt (CGVS Hanaa p.3). Haar stelling dat Asaib Ahl Al Haq onder de naam van een andere militie brieven zou sturen houdt geen steek en vindt geen bevestiging in uw verklaringen (CGVS Hanaa p.3). Het valt daarbij ook op dat, hoewel u beweert dat Hamid (A.) momenteel een man van Kataib Hezbollah is, uw vrouw naast haar povere kennis van deze figuur ook vertelt dat ze niet weet tot welke partij hij behoort (CGVS Hanaa p.3; CGVS p.5). De talrijke tegenstrijdigheden over degenen van wie jullie vervolging vrezen, haalt het geloof in de aangehaalde terugkeervrees sterk onderuit.

De gebeurtenis waaraan jullie jullie terugkeervrees ontleen, met name de ontmoeting met leden van Kataib Hezbollah aan jullie voordeur op 1 augustus 2015, kunnen u en uw vrouw evenmin geloofwaardig weergeven. Andermaal legt u tegenstrijdige verklaringen af over essentiële aspecten van de gebeurtenis. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u van de gewapende mannen een lijst met namen kreeg van mannen die binnen de maand een loon moesten ontvangen. Indien ze binnen de maand geen loon ontvingen, zouden ze u en uw familie vermoorden (CGVS Vragenlijst punt 3.7). Op het CGVS verklaart u evenwel dat u helemaal geen lijst ontving die bewuste avond (CGVS p.9). Ook gaven ze u geen enkele deadline, zo zegt u (CGVS p.9). Gewezen op de tegenstrijdigheid in uw uitspraken komt u niet met een verklaring aanzetten maar herhaalt u slechts de laatste versie van uw verklaringen (CGVS p.10). Dat ze ook uw familie bedreigden, zoals u beweerde bij de DVZ, ontkent u bovendien aanvankelijk op het CGVS (CGVS p.10). Pas nadat u met uw uitspraken bij de DVZ geconfronteerd wordt, past u uw verklaringen aan en stelt u dat uw vrouw en dochter inderdaad met de dood bedreigd werden (CGVS p.10). Dat u over belangrijke elementen van de kerngebeurtenis in uw relaas andersluidende verklaringen aflegt, haalt het geloof in uw vluchtverhaal sterk onderuit.

Daarnaast kunnen er nog enkele bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen. Zo is het verwonderlijk dat u omstreeks elf uur of half twaalf 's avonds de deur opent zonder zich er eerst van te vergewissen wie er aanbelde. Nochtans blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat het mogelijk was om de bezoekers aan de deur vanaf uw terras te inspecteren. Dat u ondanks het late uur en de toenemende militieactiviteiten sinds 2013 en 2014, waarvan u getuigt, zich niet de kleine moeite getroostte om uw nachtelijke bezoekers te bekijken alvorens open te doen is erg vreemd (CGVS p.8, CGVS Hanaa p.2). Voorts is het opmerkelijk dat, hoewel u beweert dat u dankzij de functie van uw neef op de luchthaven het geluk had om zeer snel een vlucht uit Bagdad te regelen, u helemaal niet weet welke functie uw neef op de luchthaven heeft (CGVS p.9). Bovenstaande bevindingen schaden verder het geloof in uw asielmotieven.

Over uw eerste aanvaring met Hamid (A.) kunnen uw verklaringen evenmin overtuigen. U beweert dat Hamid (A.) u in 2008 op straat probeerde te vermoorden. Toen omstaanders merkten dat Hamid (A.) u wilde doden, overmeesterden ze hem (CGVS p.5,7). Het is evenwel verwonderlijk dat u beweert dat het hele gebeuren onopgemerkt aan u voorbij ging. Het overmeesteren van een gewapend man op weg naar zijn slachtoffer kan niet zonder enig tumult gebeuren en aangezien het voor de omstaanders duidelijk was dat hij u wilde vermoorden, moet het voorval zich ook op relatief korte afstand van u hebben voorgedaan. Desalniettemin beweert u dat u er helemaal niets van merkte. Dit is erg merkwaardig. Het mag ook verbazen dat de omstaanders die dermate met uw welzijn inzaten dat ze met gevaar voor eigen leven een gewapende moordenaar overmeesterden, u niet direct verwittigden van de dreiging die u boven het hoofd hing. Nochtans kenden de omstaanders u aangezien ze Hamid (A.) wisten te vertellen dat u enkel bureauwerk deed (CGVS p.7). Aangezien Hamid ook nadat hij tegen was gehouden tegen de omstaanders nog steeds zijn wens uitdrukte u te vermoorden, is het zeer opmerkelijk dat niemand u over Hamid (A.)'s plannen inlichtte (CGVS p.7,10). Toen u zes maanden later toch van de moordpoging vernam, deed u bovendien vreemd genoeg niet de moeite om naar Hamid te informeren. Hoewel u gemeld werd dat Hamid (A.) u wilde vermoorden, trachtte u geen navraag te doen naar Hamid om te kunnen inschatten welke bedreiging hij voor u vormde (CGVS p.7). Als verklaring geeft u op dat u schrik had dat iemand van de entourage van Hamid zou vernemen dat u naar hem informeerde (CGVS p.7). Aangezien het u duidelijk werd gemaakt dat Hamid (A.) u wilde vermoorden, lijkt het opschudden van zijn kennissenkring van ondergeschikt belang. Dat u uw aanvaring met Hamid in 2008 niet geloofwaardig kan voorstellen, haalt verder het geloof in uw asielmotieven onderuit.

Tenslotte is het van belang vast te stellen dat er aan de authenticiteit van het enige stuk dat uw relaas onderbouwt, met name de dreigbrief, getwijfeld dient te worden. U legt slechts een kopie van deze dreigbrief neer. Desalniettemin wijst de vaagheid van de emblemen en van de handtekening erop dat het origineel het resultaat is van computergestuurd knip-en plakwerk (CGVS p.4). Deze vaststelling ondermijnt het geloof in de echtheid van het stuk, dat u aandraagt om uw problemen aan te tonen.

Ook uw verklaring over het ontbreken van het origineel kan niet overtuigen. U beweert dat uw vader het origineel aan de politie afgaf toen hij klacht wilde indienen tegen Kataib Hezbollah (CGVS p.4). Uw vader werd gezegd dat Kataib Hezbollah het te weten zou komen en ze uw familie zouden uitmoorden

als hij de klacht zou indienen (CGVS p.4). Hoewel uw vader afzag van de klacht werd de originele dreigbrief ingehouden, zo zegt u (CGVS p.4). Het mag verbazen dat uw vader het aandurfde een machtige gewapende militie, die u het land uitdreef, uit te dagen door een klacht tegen haar in te dienen. Te meer daar u vertelt dat uw vader wist dat het indienen van de klacht geen zin had (CGVS p.4). U beweert dat uw vader ondanks het besef van de zinloosheid van zijn actie en het gevaar dat het indienen van de klacht inhield, toch naar het politiebureau stapte omdat ze jullie dan niet konden verwijten niets te hebben ondernomen als u na terugkeer iets zou overkomen (CGVS p.10). Dat uw vader zijn leven en dat van uw familie op het spel zet om later geen verwijt te krijgen valt moeilijk voor te stellen. Het geloof in uw asielrelaas wordt door deze vaststellingen verder aangetast.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat er aan uw aangehaalde problemen met Kataib Hezbollah en aan de daaruit voortvloeiende vervolgingsvrees geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan u omwille van de verklaarde terugkeervrees voor Kataib Hezbollah noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

Naast uw vrees voor Kataib Hezbollah verklaart u ook vervolging door de Iraakse overheid te vrezen omdat u uit het leger deserteerde en naar het buitenland vluchtte (CGVS p.7). Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u de hierboven ongeloofwaardig bevonden problemen met Kataib Hezbollah aan.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden en gemarteld te worden (CGVS p.11), merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Iraakse autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen of martelen omdat u gedeserteerd bent en het Iraaks grondgebied verliet. U beperkt zich tot het uiten van enkele algemene beweringen die u niet in het minste staft (CGVS p.11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen nergens dat de Iraakse overheid stappen heeft gezet om u omwille van uw desertie of vertrek uit Irak te vervolgen (CGVS p.11). Hierbij valt het des te meer op dat u uw desertie en vlucht bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet vermeldde als asielmotief, hoewel u hiertoe de mogelijkheid had (CGVS Vragenlijst punten 3.4, 3.5, 3.7). Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van

schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd

toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld,

maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven

blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Naast de dreigbrief legt u immers geen stukken neer die over uw asielmotieven handelen. De identiteitskaarten, de paspoorten, nationaliteitsbewijzen, de woonstkaart, de stemkaart, de huwelijksakte en de badge kunnen enkel getuigen van jullie identiteit en leven in Bagdad. De medische stukken over uw vrouw bevestigen dat ze een miskraam kreeg. Ze geven evenwel geen informatie over de omstandigheden waarin de miskraam gebeurde en kunnen derhalve jullie verklaringen daarover niet ondersteunen. Met de medische stukken over uw vader wilt u aantonen dat uw problemen bij uw vader een beroerte veroorzaakten (CGVS p.5). Ook wat deze stukken betreft dient erop gewezen te worden dat er uit de stukken geen externe oorzaak voor de medische problematiek kan afgeleid worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.1.2. Inzake A.H.M.K. (verder: verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en sjiitische Arabier van origine te zijn. U bent geboren op 16 mei 1987 in de stad Nasiriya, maar u woonde steeds in de stad Bagdad. U studeerde af van de opleiding Management aan de hogeschool en werkte als administratief assistente aan de stad Bagdad. U bent gehuwd met (A.H.M.K.) (15/20685, o.v.8.108.895). Samen kregen jullie een dochter. U ontvluchtte Irak op 4 augustus 2015 omdat uw echtgenoot en uw gezin met de dood bedreigd werden door een sjiitische militie. Militieleden vroegen uw man, een militair, op 1 augustus 2016 om namen van hun collega's aan de loonlijst van het Iraakse leger toe te voegen. Toen hij weigerde werden jullie met de dood bedreigd. U zag de confrontatie, verloor het bewustzijn en bij de daaropvolgende val van de trap kreeg u een miskraam. Enkele jaren eerder had een militielid, Hamid (A.), al getracht om uw man te vermoorden omdat hij voor het Iraakse leger werkte. Op 19 augustus 2015 kwam u in België aan waar u zich samen met uw echtgenoot dezelfde dag vluchteling verklaarde. Na uw aankomst in België vernam u van uw schoonfamilie in Irak dat ze een dreigbrief van Kataib Hezbollah voor u ontving. Uw schoonvader trachtte zonder succes een klacht in te dienen tegen Kataib Hezbollah.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u samen met uw echtgenoot volgende stukken neer: de identiteitskaarten van u, uw echtgenoot en uw dochter, de nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenoot, uw man zijn badge van het Iraaks leger, uw man zijn woonstkaart, uw man zijn stemkaart, de paspoorten van u, uw echtgenoot en uw dochter, uw huwelijksakte, drie enveloppen, drie medische attesten over het herseninfarct van uw schoonvader en een medisch dossier over uw miskraam.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven overeenkomen met de problemen die uw echtgenoot (A.M.H.K.) in Irak zou gehad hebben. Gezien de manifeste bedrieglijkheid van het asielrelaas van (A.M.H.K.) kan u evenmin het statuut van vluchteling toegekend worden. De beslissing die uw echtgenoot werd toegezonden wordt hieronder hernomen:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door sjiitische milities omdat u weigerde met hen samen te werken en vreest u door de Iraakse overheid gemarteld te worden en veroordeeld te worden tot een gevangenisstraf van vijf jaar voor desertie en het verlaten van het Iraaks grondgebied (CGVS p.7). U en uw echtgenote kunnen jullie vrees voor de sjiitische milities of jullie vrees voor de Iraakse overheid evenwel niet aantonen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat de verklaringen van u en uw vrouw over de militie die u vreest bij terugkeer naar Irak tegenstrijdig zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) lieten zowel u als uw vrouw optekenen dat jullie er vanuit gingen dat jullie met de militie Asaib Ahl Al Haq problemen kenden in Irak (DVZ vragenlijst punten 3.4 en 3.5; DVZ Vragenlijst Hanaa punten 3.4 en 3.5). Tijdens jullie gehoren op het CGVS komen jullie op die verklaringen terug. U beweert dat de dreigbrief die jullie familie ontving op 15 december 2015 jullie leerde dat Kataib Hezbollah jullie viseerde. Voor de ontvangst van deze dreigbrief wisten jullie niet tot welke militie de mannen behoorden die u benaderden en bedreigden (CGVS p.4). Als u en uw vrouw gewezen worden op jullie uitspraken bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de personen die jullie viseerden militieleden van Asaib Ahl Al Haq zouden zijn, schuiven jullie de schuld voor deze uitspraak af op de interviewer van de DVZ. Jullie verklaren dat de interviewer jullie vroeg of het de leden van Jash Al Mehdi of Asaib Ahl Al Haq waren, waarop jullie antwoordden dat jullie het niet wisten. Desalniettemin zou de interviewer Asaib Ahl Al Haq hebben neergeschreven (CGVS p.4,10; CGVS Hanaa p.3). Dit is geen aannemelijke verklaring. De ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken is een neutrale ambtenaar wiens taak erin bestaat uw interview integraal weer te geven. Dat de interviewer jullie verklaringen zou hebben verdraaid valt niet voor te stellen. Te meer daar jullie verklaringen aan het einde van het interview aan jullie werden voorgelezen (CGVS Vragenlijst punt 3.7). Eventuele fouten hadden jullie toen kunnen rechtzetten, hetgeen jullie nalieten te doen.

Bovendien bevestigden jullie aan het begin van het gehoor op het CGVS dat jullie interview bij de DVZ zonder problemen was verlopen (CGVS p.2; CGVS Hanaa p.2). De verklaringen jullie aflegden bij de DVZ en het CGVS moeten dan ook als zeer tegenstrijdig worden beschouwd: dat jullie de ene keer beweren dat jullie vervolgd werden door de ene militie en de andere keer dan weer stellen dat het een andere militie was die jullie vervolgde zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden, roept ernstige vraagtekens op bij jullie geloofwaardigheid. Bovendien moet er in jullie rechtzetting eveneens een tegenstrijdigheid opgemerkt worden. Waar u beweert dat het nu duidelijk is geworden dat Kataib Hezbollah jullie viseert, meent uw vrouw dat het na de dreigbrief geweten werd dat Asaib Ahl Al Haq jullie bedreigde (CGVS p.4; CGVS Hanaa p.3). Als uw echtgenote gemeld wordt dat Kataib Hezbollah de afzender van de dreigbrief is, verklaart ze dat er verschillende organisaties zijn die tot Asaib Ahl Al Haq gerekend worden. Haar verklaring houdt geen steek: Asaib Ahl Al Haq en Kataib Hezbollah zijn twee duidelijk te onderscheiden milities, zoals blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uw echtgenote voegt er ook aan toe dat de milities op documenten andere namen zetten dan wat er op de straat gezegd wordt (CGVS Hanaa p.3). Haar stelling dat Asaib Ahl Al Haq onder de naam van een andere militie brieven zou sturen houdt geen steek en vindt geen bevestiging in uw verklaringen (CGVS Hanaa p.3). Het valt daarbij ook op dat, hoewel u beweert dat Hamid (A.) momenteel een man van Kataib Hezbollah is, uw vrouw naast haar povere kennis van deze figuur ook vertelt dat ze niet weet tot welke partij hij behoort (CGVS Hanaa p.3; CGVS p.5). De talrijke tegenstrijdigheden over degenen van wie jullie vervolging vrezen, haalt het geloof in de aangehaalde terugkeervrees sterk onderuit.

De gebeurtenis waaraan jullie jullie terugkeervrees ontleen, met name de ontmoeting met leden van Kataib Hezbollah aan jullie voordeur op 1 augustus 2015, kunnen u en uw vrouw evenmin geloofwaardig weergeven. Andermaal legt u tegenstrijdige verklaringen af over essentiële aspecten van de gebeurtenis. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u van de gewapende mannen een lijst met namen kreeg van mannen die binnen de maand een loon moesten ontvangen. Indien ze binnen de maand geen loon ontvingen, zouden ze u en uw familie vermoorden (CGVS Vragenlijst punt 3.7). Op het CGVS verklaart u evenwel dat u helemaal geen lijst ontving die bewuste avond (CGVS p.9). Ook gaven ze u geen enkele deadline, zo zegt u (CGVS p.9). Gewezen op de tegenstrijdigheid in uw uitspraken komt u niet met een verklaring aanzetten maar herhaalt u slechts de laatste versie van uw verklaringen (CGVS p.10). Dat ze ook uw familie bedreigden, zoals u beweerde bij de DVZ, ontkent u

bovendien aanvankelijk op het CGVS (CGVS p.10). Pas nadat u met uw uitspraken bij de DVZ geconfronteerd wordt, past u uw verklaringen aan en stelt u dat uw vrouw en dochter inderdaad met de dood bedreigd werden (CGVS p.10). Dat u over belangrijke elementen van de kerngebeurtenis in uw relaas andersluidende verklaringen aflegt, haalt het geloof in uw vluchtverhaal sterk onderuit.

Daarnaast kunnen er nog enkele bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen. Zo is het verwonderlijk dat u omstreeks elf uur of half twaalf 's avonds de deur opent zonder zich er eerst van te vergewissen wie er aanbelde. Nochtans blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat het mogelijk was om de bezoekers aan de deur vanaf uw terras te inspecteren. Dat u ondanks het late uur en de toenemende militieactiviteiten sinds 2013 en 2014, waarvan u getuigt, zich niet de kleine moeite getroostte om uw nachtelijke bezoekers te bekijken alvorens open te doen is erg vreemd (CGVS p.8, CGVS Hanaa p.2). Voorts is het opmerkelijk dat, hoewel u beweert dat u dankzij de functie van uw neef op de luchthaven het geluk had om zeer snel een vlucht uit Bagdad te regelen, u helemaal niet weet welke functie uw neef op de luchthaven heeft (CGVS p.9). Bovenstaande bevindingen schaden verder het geloof in uw asielmotieven.

Over uw eerste aanvaring met Hamid (A.) kunnen uw verklaringen evenmin overtuigen. U beweert dat Hamid (A.) u in 2008 op straat probeerde te vermoorden. Toen omstaanders merkten dat Hamid (A.) u wilde doden, overmeesterden ze hem (CGVS p.5,7). Het is evenwel verwonderlijk dat u beweert dat het hele gebeuren onopgemerkt aan u voorbij ging. Het overmeesteren van een gewapend man op weg naar zijn slachtoffer kan niet zonder enig tumult gebeuren en aangezien het voor de omstaanders duidelijk was dat hij u wilde vermoorden, moet het voorval zich ook op relatief korte afstand van u hebben voorgedaan. Desalniettemin beweert u dat u er helemaal niets van merkte. Dit is erg merkwaardig. Het mag ook verbazen dat de omstaanders die dermate met uw welzijn inzaten dat ze met gevaar voor eigen leven een gewapende moordenaar overmeesterden, u niet direct verwittigden van de dreiging die u boven het hoofd hing. Nochtans kenden de omstaanders u aangezien ze Hamid (A.) wisten te vertellen dat u enkel bureauwerk deed (CGVS p.7). Aangezien Hamid ook nadat hij tegen was gehouden tegen de omstaanders nog steeds zijn wens uitdrukte u te vermoorden, is het zeer opmerkelijk dat niemand u over Hamid (A.)'s plannen inlichtte (CGVS p.7,10). Toen u zes maanden later toch van de moordpoging vernam, deed u bovendien vreemd genoeg niet de moeite om naar Hamid te informeren. Hoewel u gemeld werd dat Hamid (A.) u wilde vermoorden, trachtte u geen navraag te doen naar Hamid om te kunnen inschatten welke bedreiging hij voor u vormde (CGVS p.7). Als verklaring geeft u op dat u schrik had dat iemand van de entourage van Hamid zou vernemen dat u naar hem informeerde (CGVS p.7). Aangezien het u duidelijk werd gemaakt dat Hamid (A.) u wilde vermoorden, lijkt het opschudden van zijn kennissenkring van ondergeschikt belang. Dat u uw aanvaring met Hamid in 2008 niet geloofwaardig kan voorstellen, haalt verder het geloof in uw asielmotieven onderuit.

Tenslotte is het van belang vast te stellen dat er aan de authenticiteit van het enige stuk dat uw relaas onderbouwt, met name de dreigbrief, getwijfeld dient te worden. U legt slechts een kopie van deze dreigbrief neer. Desalniettemin wijst de vaagheid van de emblemen en van de handtekening erop dat het origineel het resultaat is van computergestuurd knip-en plakwerk (CGVS p.4). Deze vaststelling ondermijnt het geloof in de echtheid van het stuk, dat u aandraagt om uw problemen aan te tonen. Ook uw verklaring over het ontbreken van het origineel kan niet overtuigen. U beweert dat uw vader het origineel aan de politie afgaf toen hij klacht wilde indienen tegen Kataib Hezbollah (CGVS p.4). Uw vader werd gezegd dat Kataib Hezbollah het te weten zou komen en ze uw familie zouden uitmoorden als hij de klacht zou indienen (CGVS p.4). Hoewel uw vader afzag van de klacht werd de originele dreigbrief ingehouden, zo zegt u (CGVS p.4). Het mag verbazen dat uw vader het aandurfde een machtige gewapende militie, die u het land uitdreef, uit te dagen door een klacht tegen haar in te dienen. Te meer daar u vertelt dat uw vader wist dat het indienen van de klacht geen zin had (CGVS p.4). U beweert dat uw vader ondanks het besef van de zinloosheid van zijn actie en het gevaar dat het indienen van de klacht inhield, toch naar het politiebureau stapte omdat ze jullie dan niet konden verwijten niets te hebben ondernomen als u na terugkeer iets zou overkomen (CGVS p.10). Dat uw vader zijn leven en dat van uw familie op het spel zet om later geen verwijt te krijgen valt moeilijk voor te stellen. Het geloof in uw asielrelaas wordt door deze vaststellingen verder aangetast.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat er aan uw aangehaalde problemen met Kataib Hezbollah en aan de daaruit voortvloeiende vervolgingsvrees geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan u omwille van de verklaarde terugkeervrees voor Kataib Hezbollah noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

Naast uw vrees voor Kataib Hezbollah verklaart u ook vervolging door de Iraakse overheid te vrezen omdat u uit het leger deserteerde en naar het buitenland vluchtte (CGVS p.7). Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient

te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u de hierboven ongeloofwaardig bevonden problemen met Kataib Hezbollah aan.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden en gemarteld te worden (CGVS p.11), merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Iraakse autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen of martelen omdat u gedeserteerd bent en het Iraaks grondgebied verliet. U beperkt zich tot het uiten van enkele algemene beweringen die u niet in het minste staft (CGVS p.11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen nergens dat de Iraakse overheid stappen heeft gezet om u omwille van uw desertie of vertrek uit Irak te vervolgen (CGVS p.11). Hierbij valt het des te meer op dat u uw desertie en vlucht bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet vermeldde als asielmotief, hoewel u hiertoe de mogelijkheid had (CGVS Vragenlijst punten 3.4, 3.5, 3.7). Hoe dan ook, strafvervolgning omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, *Soering vs. VK* – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, *Chahal vs. V*, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, *Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije*, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat

de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat.

Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd.

Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar

specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Naast de dreigbrief legt u immers geen stukken neer die over uw asielmotieven handelen. De identiteitskaarten, de paspoorten, nationaliteitsbewijzen, de woonkaart, de stemkaart, de huwelijksakte en de badge kunnen enkel getuigen van jullie identiteit en leven in Bagdad. De medische stukken over uw vrouw bevestigen dat ze een miskraam kreeg. Ze geven evenwel geen informatie over de omstandigheden waarin de miskraam gebeurde en kunnen derhalve jullie verklaringen daarover niet ondersteunen. Met de medische stukken over uw vader wilt u aantonen dat uw problemen bij uw vader een beroerte veroorzaakten (CGVS p.5). Ook wat deze stukken betreft dient erop gewezen te worden dat er uit de stukken geen externe oorzaak voor de medische problematiek kan afgeleid worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen omschrijven de aangevoerde middelen als volgt:

"Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

Zij herhalen de aangevoerde vrees jegens de milities en wijzen erop dat de autoriteiten in Irak hen geen bescherming zullen (kunnen) bieden. Tevens herhalen zij de aangevoerde vrees jegens de Iraakse overheid omwille van verzoekers desertie.

Verzoekende partijen betogen dat het CGVS hun verklaringen ten onrechte in vraag stelt omdat deze tegenstrijdig zouden zijn. Minstens zijn de geciteerde tegenstrijdigheden niet dermate belangrijk dat zij afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Verzoekende partijen stellen dat hun toelichting inzake de tegenstrijdigheid omtrent de milities die hen viseerde wel aannemelijk was. Het gehoor bij de DVZ vond plaats voor het ontvangen van de dreigbrief. Slechts na het ontvangen van de dreigbrief hadden zij zekerheid over de milities die hen viseerde. Indien zij bij de DVZ vermeldde dat zij werden gevisieerd door Asaeb Ahl al Haq, was dit een voorbarige gissing vanwege verzoekende partijen.

Voor verzoekster, die weinig over de verschillende milities weet, zijn de milities "allemaal hetzelfde", of zij nu AAH, Jays al Mehdi of Kataib Hezbollah noemen. Verder hield het CGVS geen rekening met verzoeksters mentale toestand amper een paar maanden na het hebben van een miskraam.

Verzoeker opende de deur zo laat omdat hij er onterecht vanuit ging dat zijn oom, die aan de overkant woonde, voor de deur stond.

Verzoeker was wel degelijk eerlijk over het incident in 2008 op straat. Het is niet omdat dit merkwaardig is dat het ongeloofwaardig is.

De neergelegde dreigbrief en verzoekers toelichting hierover waren overtuigend. Het CGVS voerde naar dit document onvoldoende onderzoek en beperkte zich tot een oppervlakkig "de visu" nazicht. Minstens werd de dreigbrief onvoldoende naar waarde geschat en vormt deze een begin van bewijs.

Verzoekende partijen geven een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verder stellen zij nog dat hun vrees om omwille van de desertie van verzoeker slachtoffer te worden van vervolging door de Iraakse overheid onvoldoende naar waarde werd geschat door het CGVS.

Verzoekende partijen gaan voorts in op de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volgens hen zijn de argumenten van het CGVS niet overtuigend. De veiligheidssituatie in Bagdad is niet veilig en stabiel genoeg. Verzoekende partijen verwijzen naar diverse recente en zware bomaanslagen, waaronder deze in Karrada.

Verder betogen verzoekende partijen dat zij door hun lange afwezigheid in het buitenland op zich reeds de aandacht trekken van de plaatselijke bevolking, met alle veiligheidsrisico's van dien. Zij vrezen daardoor slachtoffer te worden van een ontvoering of afrekening.

2.1.2. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog geen documenten en geen informatie bij het verzoekschrift.

2.2. Verweerder legt op 20 januari 2017 door middel van een aanvullende nota de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van 14 november 2016 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Tevens wordt bij deze nota informatie gevoegd over rekrutering door de Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi in Irak.

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.3. Verzoekende partijen houden voor hun land en regio van herkomst te hebben verlaten omdat zij problemen kenden met een militie.

Dienaangaande blijkt uit de terecht aangehaalde gezegden in de bestreden beslissingen dat de verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen aflegden over de militie die hen viseerde. Bij de DVZ verklaarden beiden dat zij werden geïdoleerd door AAH. Bij het CGVS gaven zij echter aan dat de dreigbrief die zij nadien ontvingen uitging van Kataib Hezbollah en dat zij voorafgaand aan de ontvangst van deze dreigbrief niet wisten tot welke militie hun belagers behoorden. Bovendien blijkt uit deze gezegden dat zij, wanneer zij hiermee werden geconfronteerd bij het CGVS en zoals overigens eveneens blijkt uit het gegeven dat zij in het verzoekschrift lijken toe te geven dat zij bij de DVZ wel degelijk aangaven dat zij werden geïdoleerd door AAH, deze vaststelling bij het CGVS ten onrechte trachtten toe te schrijven aan de schuld van de ondervrager bij de DVZ. Dat verzoekende partijen de dreigbrief slechts ontvingen na het gehoor bij de DVZ, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Hiermee bieden zij namelijk hoegenaamd geen verklaring voor het feit dat zij bij de DVZ beide aangaven dat zij werden geïdoleerd door AAH.

Indien zij slechts nadien wisten dat de dreigbrief uitging van Kataib Hezbollah en bij de DVZ niet wisten door wie zij werden geïdoleerd, kan niet worden ingezien waarom zij bij de DVZ beide aangaven dat zij werden geïdoleerd door AAH.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Bovendien moet er in jullie rechtzetting eveneens een tegenstrijdigheid opgemerkt worden. Waar u beweert dat het nu duidelijk is geworden dat Kataib Hezbollah jullie viseert, meent uw vrouw dat het na

de dreigbrief geweten werd dat Asaib Ahl Al Haq jullie bedreigde (CGVS p.4; CGVS Hanaa p.3). Als uw echtgenote gemeld wordt dat Kataib Hezbollah de afzender van de dreigbrief is, verklaart ze dat er verschillende organisaties zijn die tot Asaib Ahl Al Haq gerekend worden. Haar verklaring houdt geen steek: Asaib Ahl Al Haq en Kataib Hezbollah zijn twee duidelijk te onderscheiden milities, zoals blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uw echtgenote voegt er ook aan toe dat de milities op documenten andere namen zetten dan wat er op de straat gezegd wordt (CGVS Hanaa p.3). Haar stelling dat Asaib Ahl Al Haq onder de naam van een andere militie brieven zou sturen houdt geen steek en vindt geen bevestiging in uw verklaringen (CGVS Hanaa p.3). Het valt daarbij ook op dat, hoewel u beweert dat Hamid (A.) momenteel een man van Kataib Hezbollah is, uw vrouw naast haar povere kennis van deze figuur ook vertelt dat ze niet weet tot welke partij hij behoort (CGVS Hanaa p.3; CGVS p.5)."

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat de milities voor verzoekster allemaal hetzelfde zouden zijn, betreft een boude bewering die niet ernstig genomen kan worden. Zelfs indien dit zo was, kon bovendien worden verwacht dat verzoeker en verzoekster, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun asielaanvragen, dat verzoeker verzoekster in dit kader zou hebben geïnformeerd over hun belagers en dat zij dan ook eensluidende verklaringen zouden afleggen omtrent dit kernelement in hun gezamenlijke asielrelaas.

Waar verzoekster het voorgaande tracht toe te schrijven aan haar mentale toestand ingevolge haar miskraam, dient te worden opgemerkt dat zij op generlei wijze aantoonde of aannemelijk maakt dat zij ten tijde van het gehoor bij het CGVS, dat plaatsvond bijna zes maanden na haar miskraam, niet bij machte was om volwaardige verklaringen af te leggen. Zo staat zij dit niet aan de hand van enig psychologisch attest. Zij formuleerde bovendien geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen mentale problemen in hoofdte van verzoekster worden afgeleid.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen volledig onverlet waar gesteld wordt:

"De gebeurtenis waaraan jullie jullie terugkeervrees ontleen, met name de ontmoeting met leden van Kataib Hezbollah aan jullie voordeur op 1 augustus 2015, kunnen u en uw vrouw evenmin geloofwaardig weergeven. Andermaal legt u tegenstrijdige verklaringen af over essentiële aspecten van de gebeurtenis. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u van de gewapende mannen een lijst met namen kreeg van mannen die binnen de maand een loon moesten ontvangen. Indien ze binnen de maand geen loon ontvingen, zouden ze u en uw familie vermoorden (CGVS Vragenlijst punt 3.7). Op het CGVS verklaart u evenwel dat u helemaal geen lijst ontving die bewuste avond (CGVS p.9). Ook gaven ze u geen enkele deadline, zo zegt u (CGVS p.9). Gewezen op de tegenstrijdigheid in uw uitspraken komt u niet met een verklaring aanzetten maar herhaalt u slechts de laatste versie van uw verklaringen (CGVS p.10). Dat ze ook uw familie bedreigden, zoals u beweerde bij de DVZ, ontkent u bovendien aanvankelijk op het CGVS (CGVS p.10). Pas nadat u met uw uitspraken bij de DVZ geconfronteerd wordt, past u uw verklaringen aan en stelt u dat uw vrouw en dochter inderdaad met de dood bedreigd werden (CGVS p.10). Dat u over belangrijke elementen van de kerngebeurtenis in uw relaas andersluidende verklaringen aflegt, haalt het geloof in uw vluchtverhaal sterk onderuit."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekende partijen niet worden betwist, onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met reden gemotiveerd:

"Daarnaast kunnen er nog enkele bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen. Zo is het verwonderlijk dat u omstreeks elf uur of half twaalf 's avonds de deur opent zonder zich er eerst van te vergewissen wie er aanbelde. Nochtans blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat het mogelijk was om de bezoekers aan de deur vanaf uw terras te inspecteren. Dat u ondanks het late uur en de toenemende militieactiviteiten sinds 2013 en 2014, waarvan u getuigt, zich niet de kleine moeite getroostte om uw nachtelijke bezoekers te bekijken alvorens open te doen is erg vreemd (CGVS p.8, CGVS Hanaa p.2)."

Verzoekende partijen weerleggen deze motieven niet op dienstige wijze.

Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat zij vermoedden dat hun oom voor de deur stond, dan nog kon worden verwacht dat zij zich hiervan omwille van de toegenomen activiteiten van de milities en verzoekers functie eerst zouden hebben vergewist alvorens zij op het late uur open deden.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen poging doen om de volgende motieven te ontkrachten:

"Voorts is het opmerkelijk dat, hoewel u beweert dat u dankzij de functie van uw neef op de luchthaven het geluk had om zeer snel een vlucht uit Bagdad te regelen, u helemaal niet weet welke functie uw neef

op de luchthaven heeft (CGVS p.9). Bovenstaande bevindingen schaden verder het geloof in uw asielmotieven."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht.

Verder voeren verzoekende partijen geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de inhoud van de bestreden beslissing waar gesteld wordt:

"Over uw eerste aanvaring met Hamid (A.) kunnen uw verklaringen evenmin overtuigen. U beweert dat Hamid (A.) u in 2008 op straat probeerde te vermoorden. Toen omstaanders merkten dat Hamid (A.) u wilde doden, overmeesterden ze hem (CGVS p.5,7). Het is evenwel verwonderlijk dat u beweert dat het hele gebeuren onopgemerkt aan u voorbij ging. Het overmeesteren van een gewapend man op weg naar zijn slachtoffer kan niet zonder enig tumult gebeuren en aangezien het voor de omstaanders duidelijk was dat hij u wilde vermoorden, moet het voorval zich ook op relatief korte afstand van u hebben voorgedaan. Desalniettemin beweert u dat u er helemaal niets van merkte. Dit is erg merkwaardig. Het mag ook verbazen dat de omstaanders die dermate met uw welzijn inzaten dat ze met gevaar voor eigen leven een gewapende moordenaar overmeesterden, u niet direct verwittigden van de dreiging die u boven het hoofd hing. Nochtans kenden de omstaanders u aangezien ze Hamid (A.) wisten te vertellen dat u enkel bureauwerk deed (CGVS p.7). Aangezien Hamid ook nadat hij tegen was gehouden tegen de omstaanders nog steeds zijn wens uitdrukte u te vermoorden, is het zeer opmerkelijk dat niemand u over Hamid (A.)'s plannen inlichtte (CGVS p.7,10)."

Zij beperken zich immers tot het op louter algemene wijze betwisten van deze motieven en tot de stelling dat het feit dat het incident merkwaardig is niet automatisch betekent dat het incident ongeloofwaardig is. Hiermee doen zij geen afbreuk aan de voormelde, concrete en pertinente vaststellingen.

Tot slot laten de verzoekende partijen de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar gesteld wordt:

"Toen u zes maanden later toch van de moordpoging vernam, deed u bovendien vreemd genoeg niet de moeite om naar Hamid te informeren. Hoewel u gemeld werd dat Hamid (A.) u wilde vermoorden, trachtte u geen navraag te doen naar Hamid om te kunnen inschatten welke bedreiging hij voor u vormde (CGVS p.7). Als verklaring geeft u op dat u schrik had dat iemand van de entourage van Hamid zou vernemen dat u naar hem informeerde (CGVS p.7). Aangezien het u duidelijk werd gemaakt dat Hamid (A.) u wilde vermoorden, lijkt het opschudden van zijn kennissenkring van ondergeschikt belang. Dat u uw aanvaring met Hamid in 2008 niet geloofwaardig kan voorstellen, haalt verder het geloof in uw asielmotieven onderuit."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, nu zij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

Omwille van het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan hun voorgehouden problemen met een militie, bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de vermeende omstandigheden waarin verzoeker het leger beweert te hebben verlaten en kan hij niet als deserteur worden beschouwd.

Hoe dan ook laten verzoekende partijen de bestreden beslissingen volledig onverlet en ondernemen zij niet de minste poging teneinde deze te weerleggen waar gemotiveerd wordt:

"Naast uw vrees voor Kataib Hezbollah verklaart u ook vervolging door de Iraakse overheid te vrezen omdat u uit het leger deserteerde en naar het buitenland vluchtte (CGVS p.7). Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u de hierboven ongeloofwaardig bevonden problemen met Kataib Hezbollah aan.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden en gemarteld te worden (CGVS p.11), merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Iraakse autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen of martelen omdat u gedeserteerd bent en het Iraaks grondgebied verliet. U beperkt zich tot het uiten van enkele algemene beweringen die u niet in het minste staft (CGVS p.11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen nergens dat de Iraakse overheid stappen heeft gezet om u omwille van uw desertie of vertrek uit Irak te vervolgen (CGVS p.11). Hierbij valt het des te meer op dat u uw desertie en vlucht bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet vermeldde als asielmotief, hoewel u hiertoe de mogelijkheid had (CGVS Vragenlijst punten 3.4, 3.5, 3.7). Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn

grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.”

Het louter algemene verwijt dat hun vrees onvoldoende naar waarde werd geschat, vormt tegen de voormelde, concrete motieven namelijk hoegenaamd geen dienstig verweer. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien ze door verzoekende partijen niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

De neergelegde dreigbrief (administratief dossier, map ‘documenten’) kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Omtrent deze dreigbrief wordt in de bestreden beslissingen gesteld:

“Tenslotte is het van belang vast te stellen dat er aan de authenticiteit van het enige stuk dat uw relaas onderbouwt, met name de dreigbrief, getwijfeld dient te worden. U legt slechts een kopie van deze dreigbrief neer. Desalniettemin wijst de vaagheid van de emblemen en van de handtekening erop dat het origineel het resultaat is van computergestuurd knip-en plakwerk (CGVS p.4). Deze vaststelling ondermijnt het geloof in de echtheid van het stuk, dat u aandraagt om uw problemen aan te tonen. Ook uw verklaring over het ontbreken van het origineel kan niet overtuigen. U beweert dat uw vader het origineel aan de politie afgaf toen hij klacht wilde indienen tegen Kataib Hezbollah (CGVS p.4). Uw vader werd gezegd dat Kataib Hezbollah het te weten zou komen en ze uw familie zouden uitmoorden als hij de klacht zou indienen (CGVS p.4). Hoewel uw vader afzag van de klacht werd de originele dreigbrief ingehouden, zo zegt u (CGVS p.4). Het mag verbazen dat uw vader het aandurfde een machtige gewapende militie, die u het land uitdreef, uit te dagen door een klacht tegen haar in te dienen. Te meer daar u vertelt dat uw vader wist dat het indienen van de klacht geen zin had (CGVS p.4). U beweert dat uw vader ondanks het besef van de zinloosheid van zijn actie en het gevaar dat het indienen van de klacht inhield, toch naar het politiebureau stapte omdat ze jullie dan niet konden verwijten niets te hebben ondernomen als u na terugkeer iets zou overkomen (CGVS p.10). Dat uw vader zijn leven en dat van uw familie op het spel zet om later geen verwijt te krijgen valt moeilijk voor te stellen. Het geloof in uw asielrelaas wordt door deze vaststellingen verder aangetast.”

Verzoekende partijen stellen weliswaar op algemene wijze dat zij het niet eens zijn met voormelde appreciatie van de dreigbrief door het CGVS doch zij voeren ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze niet op dienstige wijze weerleggen, onverminderd gehandhaafd. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de dreigbrief hoe dan ook een stuk betreft waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en dat in wezen door om het even wie met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld.

De naast de voormelde dreigbrief neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd, evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend.

Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke

vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen tot slot laten uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst louter ingevolge hun afwezigheid zouden dreigen te worden ontvoerd of geïsoleerd, dient te worden opgemerkt dat zij niet het minste begin van informatie bijbrengen omtrent het bestaan van zulke praktijken ten aanzien van terugkeerders in hun land en regio van herkomst. Evenmin tonen zij *in concreto* aan dat, waar, wanneer of onder welke omstandigheden zij gedwongen zouden worden om hun verblijf in het buitenland kenbaar te maken of zij aan de voormelde praktijken zouden dreigen te worden blootgesteld.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen omtrent de aangevoerde asielmotieven, tonen verzoekende partijen aldus niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS